

STROKOVNO IZPOPOLNJEVANJE NA UNIVERZI V BIRMINGHAMU

Ob koncu oktobra 2006 sem se za potrebe doktorskega študija v okviru programa EU za poklicno izobraževanje in usposabljanje Leonardo da Vinci odpravila na devettedensko strokovno izpopolnjevanje na Univerzo v Birminghamu, natančneje na Inštitut za uporabne družbene vede (Institute for Applied Social Studies). Med bivanjem v Birminghamu sem pridobila veliko novega znanja, pomembnega za moj študij. Literature je bilo res na pretek. Inštitut, kjer sem si delila pisarno z dvema kolegom, je lociran v univerzitetnem kampusu. Imela sem dostop do vseh knjižnic kampusa, obiskovala pa sem osrednjo knjižnico in knjižnico pedagoške fakultete, kjer sem našla veliko knjig o vzgoji in izobraževanju slepih in slabovidnih otrok. S pomočjo Nicki Ward sem oblikovala osnutke vprašalnikov, ki jih nameravam uporabiti pri raziskavi za disertacijo, v veliko veselje pa so mi bile najine debate o različnih konceptih, povezanih s študijem hendikepa, in o položaju hendikepiranih oseb v Angliji, Sloveniji in širšem evropskem prostoru.

Zelo zanimivo se je bilo udeleževati seminarjev in predstavitev knjig s področja socialnega dela in socialne politike, saj sem tako spoznavala najaktualnejša dogajanja na teh področjih. Večina dogodkov se je odvijala v Centre of Excellence in Interdisciplinary Mental Health, ki je lociran v kampusu in katerega vodja je Ann Davis. Poslušala sem tudi predavanja v okviru študija socialne politike in socialnega dela na področju socialne izključenosti in se z ostalimi študenti vključevala v delavnice v okviru predavanj. Vzpostavila sem veliko stikov s posamezniki in organizacijami in upam, da bom stike ohranila tudi po vrnitvi v Slovenijo, saj so izkušnje in znanja, ki so mi jih posredovali, pomembni za moje nadaljnje delo.

Ena izmed organizacij, ki sem jih obiskala, je bil Kraljevi nacionalni inštitut slepih v Birminghamu, največja dobrodelfna organizacija v Angliji, ki spodbuja neodvisno življenje slepih in slabovidnih oseb. Njihovi strokovnjaki in prostovoljci pomagajo premagovati različne ovire za vključevanje slepih in slabovidnih oseb v vsakodnevno življenje, poskušajo vplivati na oblikovalce politik, ponuditi čim širšo in čim bolj ustrezno mrežo pomoči svojim uporabnicam in uporabnikom. Njihove glavne dejavnosti so informiranje uporabnic in uporabnikov in širše javnosti, prodaja artiklov (spletna trgovina), dejavnosti, povezane z izobraževanjem in zaposlovanjem, organiziranje prostočasnih aktivnosti, branje revij za slepe in slabovidne in snemanje zvočnih knjig, svetovanje glede opremljanja in najema stanovanja (občasno tudi pomoč pri nastanitvi slepih in slabovidnih oseb) in zagovorništvo. Uporabnic in uporabnikov njihovih storitev je trenutno dva milijona, rednih članic in članov pa približno osem tisoč. Ker so dobrodelfna organizacija, morajo za financiranje poskrbeti sami, saj jim država finančno ne pomaga. Polovico sredstev za delovanje pridobijo z različnimi donacijami, ostalo pa s prodajo artiklov in storitev in s članarino, ki znaša dobrih 20 evrov letno. Največja »delovna sila« so prostovoljci; trenutno jih je v mrežo vključenih čez 400. Sedež inštituta je v Londonu, izpostave pa so razpršene po celem otoku; poleg Birminghama tudi v Belfastu, Bristolu, Edinburghu, Liverpoolu in drugje. V birminghamski izpostavi sta me sprejela Rachel Setchell, ki se ukvarja z družinami, katerih člani so slepi in slabovidni otroci in mladostniki, in David Carrington Porter, svetovalec na področju izobraževanja odraslih; razkazala sta mi prostore in mi pojasnila delovanje organizacije. D. C. Porter sodeluje z Univerzo v Birminghamu pri izobraževanju učiteljev na

šolah in fakultetah, kjer se izobražujejo slepi in slabovidni učenci, dijaki in študenti; prav v času mojega obiska so pripravljali serijo seminarjev za profesorje birminghamske univerze. (O obisku gl. <http://www.zveza-slepih.si/rikoss>.)

Zelo zanimiv je bil tudi obisk centra Link to life v Cardiffu, kjer se ukvarjajo zlasti s preprečevanjem stresa, povezanega z zaposlitvijo in delom. Navdušil me je klicni center, kjer so strokovnjakinje in strokovnjak na voljo uporabnicam in uporabnikom vsak dan ob vsaki uri. Klicni center je namenjen učiteljicam in učiteljem, ki se spopadajo s stresom, depresijo in tesnobo. V času mojega obiska je bilo na delovnem mestu šest strokovnjakinj in en strokovnjak. Učiteljice in učitelji, ki imajo težave na delovnem mestu (s kolegi, nadrejenimi, študenti ali pa finančne težave), lahko pokličejo po telefonu ali komunicirajo po elektronski pošti. Vedno več uporabnic in uporabnikov se odloča za spletno komuniciranje, saj jim lahko svetovalka pošlje uporabno spletno povezavo na strokovne

tekste, ki obravnavajo tematiko premagovanja stresa in izgorevanja. Ena izmed svetovalk mi je natančno pojasnila in demonstrirala postopek spletnega komuniciranja. Temeljno načelo je, da svetovalka in uporabnica oz. uporabnik vzpostavita odnos zaupanja in zaupnosti.

Študijski del svojega obiska sem zaokrožila s predstavitvijo svoje teze študentkam in študentom v okviru doktorskega seminarja, ki ga koordinira Jan Waterson, kjer sem dobila nasvete in predloge za nadaljnjo delo.

Glede na to, da sem v Ljubljani redno zaposlena, se mi je zdelo vse skupaj nekakšen prosti čas, saj sem se lahko v celoti posvetila študiju. V času, ko se nisem ukvarjala s študijskimi obveznostmi, mi je bilo v veliko veselje druženje s sošolcem, sprehajanje po mestu, trgovinah, lokalčkih in obiskovanje koncertov. Koncertna ponudba glasbene zvrsti, ki mi je pri srcu, je bila res zelo bogata, kar je naredilo moje bivanje v Birminghamu še bolj prijetno in nepozabno.

Barbara Kobal